

поета се явява никаква милостива жена, която с съжалението си към него привлякла мисълта и симпатията му. Главите, които описват този епизод са удивителни поради своята психологична тънкост и поради деликатността си, тъй, че нито образа на утешителката, нито тоя на Данте, борец се ~~и между~~ между противоречиви чувства и ~~и комуникации~~ засрамен от новата възникваща любов, могат да обидят паметта на Беатриче. Освен това и тази криза е разказана за да потвърди крайната победа на славната жена, която се явява на поета, за да го повика отново към себе си; и отново тя бива възпявана и възвържествува в последния сонет на творбата:

"... мой - лицемиръ ли ..."

Заключението е величествено и затрогващо: след едно чудно видение, ~~да~~ решил Данте ~~и искажа~~, че няма вече да пише за блажеността, докато не ~~може~~ бъде в състояние да се изкаже по един подостоен начин за нея, и сега, задълбочен в своето учение, той ~~ще~~ може да вече да даде оня обет, който тъй удивително и вярно изпълни: "Надявам се, че ще мога да кажа за нея това, което никога не е било казвано за никоя". А след като изпълни своя обет, нека Бог го повика, за да види на небето славата на любимата жена.

Не ще дирим дали всичко това, което Данте ни разказва в "Нов живот" е исторически вярно; ала ~~един~~ сигурно е, че същността на тия факти отговаря ~~и~~ на самата действителност. За съществуванието на Беатриче вече говорихме, наистина много подробности от нейния живот имат всички признания, че са истински: срещата с Данте, присмеха и над него-вото смущение, смъртта на бащата; също така отношенията между Данте и Кавалканти, неговата болест, подчинението му на любовта към ~~и прекрасни~~ любезната и мила жена, преминаването на поклонниците през Флоренция ни се представят като неопровержими факти. Това ни кара да вярваме ^{че} и другите подробности, които не излизат от естествения ~~ред~~ ред, са верни, като смятаме, че най-многото ~~и~~ са могли да получат ~~от~~ от разказвача си едно тълкуване съгласно с чувствата му. Естествено, не е ~~и~~ възможно да се установи и докаже колко истина има в всяко твърдение на Данте; ~~и~~ по-важна, в случая, е психологическата истина, т.е. как поетът е видял и почувствуval своя младежки живот и любовта си към Беатриче, когато е мислил отново върху тях при съчиняването на ~~и~~ вдъхновената от нея творба.

Тази ~~и~~ искреност на чувството съставлява интимната истина на книгата, и тази Беатриче, която ние познаваме и ~~която~~ живее ^в изкуството, не е дъщерята на Фолко Портинари, а прекрасната любима, която Данте възпя и чийто образ ни даде според погледа на сърдцето си, напълно убеден, че е бил в съприкосновение с "нещо дошло от небето на земята". Каквото казва лириката ~~и~~ казва го и прозата ~~и~~ която ^{се} разтърси ^и изливат; защото в душата на поета цялото минало отново оживява в тръпен ^и унес, и това, което прозата разказва можем да го намерим в поезията, като